

Elsje

1

Op een dag was het bijna zover, Elsje zou de volgende dag naar school gaan. Ze had haar kleren uitgezocht en haar schoenen klaargezet. Bij de achterdeur stond de tas voor de melk en de appel. Het plan was om met de fiets te gaan. Elsje ging op tijd naar bed. Er was niemand om welterusten tegen te zeggen, dus pakte ze haar knuffel Ollie.

Dat was een heel zachte olifant met lieve ogen. Tegen Ollie kon ze alles vertellen, hij kon goed luisteren. Bij Ollie kon ze huilen, want hij droogde haar tranen met zijn lange slurf.

Ollie begreep alles en viel haar nooit in de rede. Elke avond sprak ze met Ollie over haar grote geheim. Haar geheim was, dat ze sinds drie weken alleen woonde, maar de mensen om haar heen wisten dat niet.

---

¹ Dit verhaal ontstond midden in een nacht waarin ik niet kon slapen.

Een vader was er nooit geweest, ze wist niet eens of ze een vader had. En een moeder was er wel, tot drie weken geleden.

Toen gebeurde er ineens iets gekks. Op een zaterdagmiddag werd er gebeld en kwam er een man op bezoek. Dat was heel vreemd, want er kwam nooit bezoek. Zelfs geen oma of opa; Elsje wist niet eens of ze die wel had. Maar die man kwam dus en hij mocht binnenkomen. Moeder ging koffie zetten en die man zat daar maar stilletjes op de bank. Elsje moest hem koffie brengen en daarna moest ze buiten spelen. Buiten spelen, met wie? Ze woonden er pas een paar dagen, dus zij kende nog geen andere kinderen. Elsje vond het ook moeilijk om vriendjes te maken, want ze verhuisden iedere 3 of 4 maanden. Steeds een andere stad, een andere school, andere mensen. Elsje werd er wel eens moe van. Nu waren ze midden in de paasvakantie verhuisd en daardoor was ze nog niet op de nieuwe school geweest. Samen met moeder hadden ze al wel gekeken waar de school lag en hoe zij daar naar toe moest lopen.

De dag vóór die man kwam, hadden zij en moeder samen boodschappen gedaan en een heleboel eten gekocht. Dat deden ze altijd als ze net verhuisd waren. Dan konden ze eerst zoveel mogelijk binnen blijven en aan het huis wennen.

De dag dát de man kwam, was dus de eerste dag dat ze niet in het nieuwe huis binnen zou blijven maar buiten moest spelen.

Er was nergens iets te doen, geen speelplaats in de buurt, geen kinderen buiten, die waren vast allemaal op vakantie. Omdat ze niets anders kon verzinnen bleef ze maar in de portiek zitten. Zij en moeder woonden beneden maar de voordeur lag een beetje naar achter, aan het eind van een gangetje naast de trap die naar boven ging.

Boven hen woonden wel mensen, maar die had ze nog niet gezien. Wel gehoord, ze maakten vaak ruzie. Terwijl ze daar in de portiek op haar hurken zat, hoorde ze weer ruzie, er werd hard geschreeuwd, er werd gevochten.

Elsje wist niet of het van boven kwam of uit hun eigen huisje. Maar ze durfde niet naar binnen om te kijken. De deur was dicht. Ze had wel een sleutel maar ze was bang. Ze hield haar handen stijf tegen haar oren zodat ze niets kon horen. Maar dat hielp niet veel, dus liep ze uiteindelijk toch maar weg. Ze probeerde de school te vinden, gisteren waren ze daar nog langs gelopen. Na een tijdje zag Elsje de school aan het einde van een lange straat. Gelukkig, ze zou naar school kunnen en ze kon de weg zelfstandig terug vinden.

Ze draaide om en liep terug naar hun huis. Ze was bijna thuis toen ze een politiewagen zag staan, een ambulance en een lange zwarte auto.

In de politiewagen zat haar moeder, met bloed in haar haren en uit haar neus. Elsje schrok wel maar ze bleef rustig. Ze had haar moeder wel vaker met een bloedneus gezien, maar nooit met politie erbij. Dat had ze niet eerder meegemaakt. De mensen van de ambulance kwamen uit de portiek met een brancard en een zwarte zak erop. Die zak ging de zwarte auto in.

Allerlei mensen uit de buurt stonden te kijken, maar niemand kende Elsje, dus ze viel niet op. En zoals vaker hield Elsje zich rustig en afzijdig. Toen iedereen weg was, het was al donker, ging Elsje voorzichtig naar binnen. Ze opende de deur van de huiskamer en zag bloed op de vloer liggen. De tafel was kapot en het was een grote rotzooi. Ze deed snel de deur weer dicht. Daarna ging ze naar bed, in de hoop dat moeder snel terug kwam. Maar dat was drie weken geleden.

Sinds die tijd was Elsje alleen en kwam ze niet verder dan de keuken en de slaapkamer, de huiskamer bleef dicht. Ongeveer de 3^e dag nadat de man was geweest, waren er nog mannen in witte pakken binnen geweest, maar Elsje had ze op tijd gezien en had zich verstopt in de oude schuur achter in de tuin. Daar hadden ze gelukkig niet gekeken. De drie lange weken erna had Elsje voor zichzelf gezorgd, met het eten dat ze al eerder samen hadden gekocht. Er was niemand meer aan de deur geweest en zij was zelf niet naar buiten gegaan.

De gordijnen waren dicht en bleven dicht, ze was muisstil en las in haar lievelingsboek van Elmer de Olifant, familie van haar eigen Ollie.

Ze wist dat ze naar school moest, want ze had trouw elke dag een kruis op de kalender gezet, weer een dag voorbij. Moeder kwam niet terug. En toen was het bijna zover. Morgen zou de school beginnen. Nadat ze haar kleren had klaargelegd, haar schoenen en tas had klaargezet, bedacht ze dat ze nog wel even naar buiten kon. Het was donker, niemand zou haar zien.

Samen met Ollie vertrok Elsje uit huis. Ze voelde zich bijna onzichtbaar als een van de kleinste beestjes op aarde.

Niemand wist dat ze er was, dus niemand zou haar missen. Ze hoefde niet terug te gaan. Ze verdween.

Dag Elsje